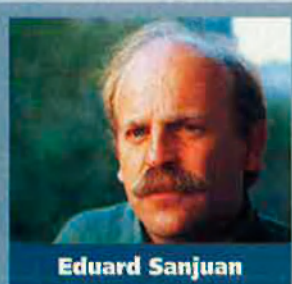

Sandinisme i realisme

Eduard Sanjuan

"En un context molt realista, el sandinisme si torna al poder, es proposa de restaurar la part de gestió pública que va saltar enlaire quan l'amalgama de forces antisandinistes va guanyar les eleccions."

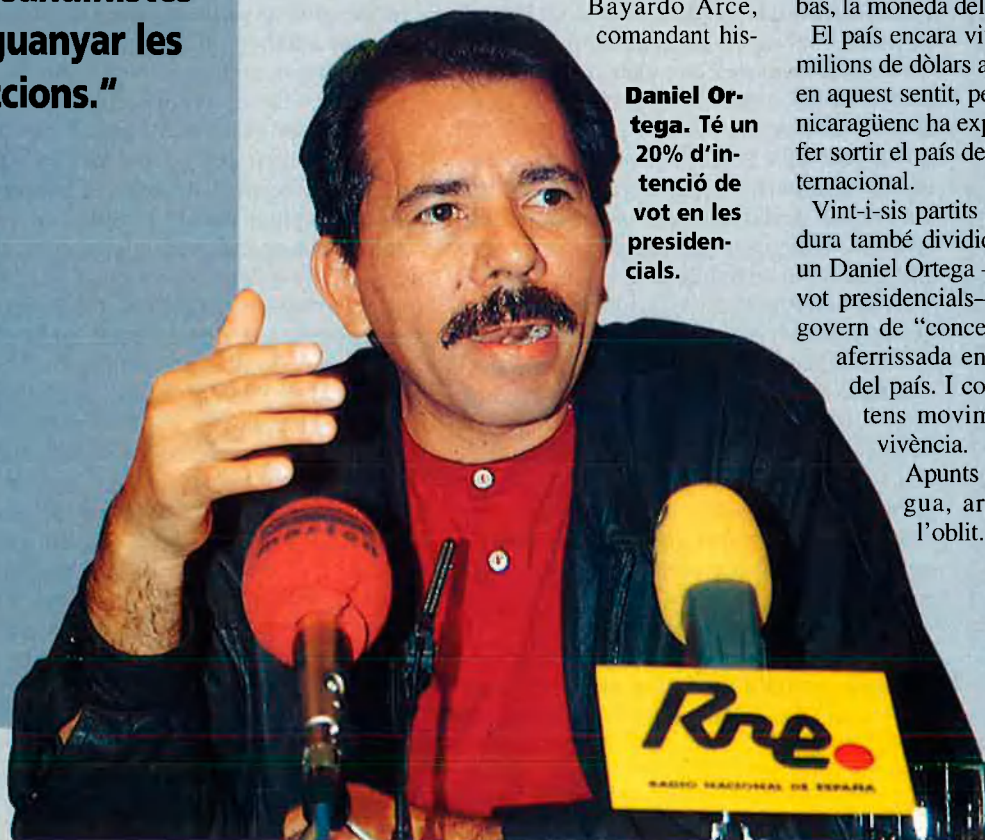
Les agències de premsa occidentals ja en parlen poc, de Nicaragua. Ha esdevingut una mena d'ermot informatiu, lluny d'aquells temps romàntics, quan una gran part de l'esquerra europea contemplava els assumptes de Managua amb ulls de vellut. Des de la derrota electoral sandinista del 1990, aquest país centramerica –el segon més pobre de tot el continent després d'Haití– ha anat a parar a fora dels grans circuits informatius occidentals. Rares també són les vegades que apareix Nicaragua entre els grans paquets d'imatges de tot el món que arriben diàriament a les redaccions de les televisions internacionals.

Nicaragua no és moda. Cal, potser per això mateix, dibuixar-ne alguns apunts. Sobretot perquè, tot i haver-hi eleccions generals i presidencials previstes per al 20 d'octubre del 1996, els partits en presència s'han llançat a una frenètica campanya electoral.

La caiguda del mur de Berlín, i amb ell de tots els règims comunistes europeus, va obligar el Front Sandinista, partidari d'una revolució suau, a fer un replantejament general de la seva estratègia política. L'època de les consignes, de les lluites heroiques, va donar lloc a una praxi dedicada més a consolidar des de l'oposició un règim democràtic que tallés les ales a les grans famílies somozistes, col·laborant puntualment amb la presidència de Violeta Chamorro, que no pas a ressuscitar la bandera de la presa del palau d'hivern.

Bayardo Arce,
comandant his-

Daniel Ortega. Té un 20% d'intenció de vot en les presidencials.

tòric del Front Sandinista, fa uns dies a Barcelona ho va deixar ben clar, no sense mostrar una certa resignació en el rostre: "Avui per avui, no hi ha cap alternativa seriosa al model neoliberal. Es poden aplicar interpretacions molt més marcadament socials, però avui dia, no pots restar al marge dels circuits econòmics mundials. I més nosaltres, que som un país extremadament pobre". En aquest context tan realista, el sandinisme es proposa ara, si torna a pujar al poder, de restaurar aquella part de gestió pública que va saltar enlaire quan l'amalgama de forces antisandinistes, l'UNO, va guanyar les eleccions.

Arce ens va parlar de l'esgotament de la presidència de Violeta Chamorro, de la dicisió sandinista –l'FSLN de Daniel Ortega d'un costat i el Moviment Renovador Sandinista de Sergio Ramírez d'un altre–, de la desocupació (58% de població activa) i d'alguna de les privatitzacions parcials, com la de la Telefònica, assumida per l'FSLN.

La reactivació econòmica és, de lluny, la principal reivindicació del sandinisme dels 90. Tot i tenir una inflació relativament baixa (el 12% contra el 35.000% de les pitjors èpoques del sandinisme) la pobresa s'estén ràpidament per tot el país. Les dificultats del govern per honorar els seus pagaments han arribat al paroxisme de proposar d'avançar les vacances de Nadal a començament de desembre, no pagades, per retirar de la circulació uns 300 milions de còrdobas, la moneda del país.

El país encara viu de l'ajut internacional (500 milions de dòlars anuals). Chamorro ha fet molt en aquest sentit, però tot el ventall parlamentari nicaragüenc ha expressat la necessitat urgent de fer sortir el país del cercle viciós de la caritat internacional.

Vint-i-sis partits polítics en disputa, una dreta dura també dividida que resorgeix amb força, un Daniel Ortega –amb el 20% d'intencions de vot presidencials– que vol construir un difícil govern de "concertació nacional" i una lluita aferrissada entre les tradicionals famílies del país. I com a paisatge de fons, un extens moviment vaguístic per la supervivència.

Apunts d'urgència per a una Nicaragua, ara enfonsada en el pou de l'oblit.